

Павлинъ е добро ергенче, умно момче и отъ добаръ корѣнъ.

Лила почеревнѣла още повече, обжрнала назадъ главата си, за да ѝ не види майба ѝ лицето; но изведнашъ очите ѝ са напжлнили съ сълзи, и тя прегърнала о-старѣлата си майка и заплакала.

— Защо плачешъ, мое мило дѣтенце, или Павлинъ ти са не харесва? Знаешъ ли ти Павлина, Лило? Азъ мисла, че ти го знаешъ. Знаешъ ли го? питала майката чедото си и гледала му пѣжно въ очите.

— Зная го, мамо, зная го, проговорила Лила тихо и съ сълзи на очите: — той много пжти ми е земалъ цвѣтето и много пжти е напивалъ водата ми.“

— Е, ако е така, то да ми кажешъ, като на майка, харесва ли ти са той, или не ?

— Харесва ми са, мамо, много ми са харасва. . .